

28 Ιουνίου 2016

Τελευταίο Κέρασμα - Συγγραφέας: Σοφία Χατζή

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Τελευταίο Κέρασμα

Συγγραφέας:
Χατζή

Σοφία

Χρον. Έκδοσης: Ιούνιος 2016

Σχήμα: 14×21

ISBN: 978-960-495-203-8

Σελίδες: 104

Κωδ. Βιβλίου: 38955

Τιμή: 6,90€

Πρωτογνωρίσαμε τη Σοφία Χατζή μέσα από τα δύο της παιδικά μυθιστορήματα: Μουτότο - Μία μικρή αφρικανική περιπέτεια και Μουτότο 2 - Περιπέτεια στη σαβάνα.

Με ιδιαίτερη χαρά σας παρουσιάζουμε και την πρώτη συλλογή διηγημάτων για ενήλικους, μια συλλογή μέσα από την οποία ξεπηδούν ταπεινές μορφές της καθημερινής ζωής, που κάτι μας θυμίζουν από τον κόσμο του κυρ-Αλέξανδρου.

Τα διηγήματα της παρούσας συλλογής είναι ζωντανές ιστορίες που μαρτυρούν μιαν ανολοκλήρωτη οδύσσεια. Οι χαρακτήρες είναι πρόσωπα αληθινά. Κανένας δεν κατακρίνεται, κανένας δεν ευτελίζεται. Όλοι έχουν ένα τραγικό μεγαλείο. Βαδίζουν αργά, όπως θα έλεγε ένας σύγχρονος άγιος, ανασαίνοντας μέσα στο άφατο μυστήριο της αγάπης του Θεού...

Και τα επτά διηγήματα διαπνεόνται από την αισιοδοξία με την οποία είχαν κατακλυσθεί οι πρώτοι χριστιανοί, εκείνη που διαμόρφωσε μέσα τους την πίστη στο άπειρο έλεος ενός Πατέρα Ουράνιου, που ακολουθεί δρόμους παράδοξους και απρόβλεπτους για να ελκύσει και να αγρεύσει τον κάθε έναν από εμάς.

Την κεντρική διάθεση του βιβλίου έχουν οι εκδόσεις Σταμούλη (www.stamoulis.gr, 210- 52 38 305, info@stamoulis.gr).

Για περισσότερες πληροφορίες:

http://www.stamoulis.gr/Τελευταίο-κέρασμα_p-405268.aspx

απόσπασμα από το βιβλίο

- Ρε ανιψούδι, ήρθες Κυριακάτικα να μου στρώσεις το κρεβάτι; Πού κατάντησα!

Είχε αδειάσει ένα κρεβάτι ακριβώς δίπλα στο παράθυρο, στο θάλαμο του νοσοκομείου κι ο Κώστας πρόλαβε και το κατοχύρωσε. Δεν άντεχε τη φασαρία με το δικό του κρεβάτι δίπλα στην πόρτα. Ζήτησαν από την πρωινή νοσοκόμα να τους δώσει καθαρά σεντόνια, πράγμα που έκανε, αλλά επειδή ήταν Κυριακή το προσωπικό τούς ενημέρωσε ότι δεν έστρωνε κρεβάτια.

Του Κώστα, του είχαν απομείνει δυο μήνες ζωής, αλλά αυτό δεν το ήξερε. Η θέα στην απέραντη θάλασσα από το παράθυρο σου 'σφιγγε την ψυχή απ' την τόση ομορφιά. Θάνατος και ομορφιά δεν χωράνε σε μια ματιά και μπερδεύεται ο άνθρωπος...

- Πάμε στο μπαλκόνι να καπνίσω και φέρε καφέ απ' το κυλικείο να ξυπνήσουμε.
- Δεν το 'κοψες;
- Γιατί, τι χειρότερο θα πάθω;... Ωραία το έστρωσες το κρεβάτι, συνέχισε χαϊδεύοντας τα σεντόνια. Έλα στο μπαλκόνι μετά να ταΐσουμε τα περιστέρια, κι αν είσαι τυχερή, θα δεις που έρχεται ένας ζηλιάρης γλάρος και τα διώχνει για να φάει μόνος του.

Ψηλά στο μπαλκόνι του νοσοκομείου, λίγο αργότερα κι αφού είχαν χορτάσει τα πτηνά του ουρανού από τα ψωμιά που συνόδευαν τα άνοστα γεύματα των ασθενών, οι δυο τους αγνάντευαν τη θάλασσα της Πειραιϊκής... Κάποιοι τολμηροί κολυπούσαν ανέμελα στο παγωμένο νερό και ο Κώστας τούς χάζευε.

- Πού θα πάει, όταν τελειώσω με τη χημειοθεραπεία και γίνω καλά, θα πάρω τη Χαρά και θα πάμε διακοπές. Τελείωσε, θα δουλέψω λίγο να μου δώσουν τα χρωστούμενα κάτι πελάτες και θα πάμε να ξεκουραστούμε. Τώρα δεν έχω μία... Δεν μπορώ να χαζεύω εδώ μέσα. Ήπια λίγο από τον καφέ του και κάπως ντροπαλά συνέχισε... Και να ευχαριστήσεις αυτούς τους ανθρώπους απ' την Εκκλησία που έστειλαν τόσα χρήματα, να 'ναι καλά οι άνθρωποι... Πού με ξέρανε εδώ που τα λέμε; Αλλά ντράπηκα, ρε ανιψούδι, να γίνω ζητιάνος στα πενήντα έξι μου!
- Δεν τα ζήτησες εσύ. Εγώ τα ζήτησα και αυτοί που λες είναι φίλοι.

- Είδα πολλά εδώ μέσα! Μην κοιτάς εμένα, εγώ φτηνά τη γλύτωσα, πόσοι όμως φεύγουν για τον άλλο κόσμο! Αδικία απ' τον Θεό!
- Μιλούσα μ' έναν φίλο, που μου έλεγε πως ο Θεός κάνει το δικό του φλερτ με τον καθένα μας.
- Μπορεί να έχει δίκιο ο φίλος σου. Πώς τον λένε;
- Είστε συνονόματοι...

Έμεινε σκεπτικός για λίγο.

- Είναι μια τρελή που έρχεται και κουβαλάει κάτι θρησκευτικά φυλλάδια, μετά ξεκρεμάει τις εικόνες της Παναγίας που φέρνουν κάποιοι απ' το ναό που είναι εδώ δίπλα. Τέλος πάντων, της έβαλα χθες τις φωνές... Ποια είσαι εσύ και ξεκρεμάς τις εικόνες, της είπα. Άσ' τες εκεί που βρίσκονται. Υπάρχουν άνθρωποι που παρηγορούνται. Φοβήθηκε κι έφυγε...

Έδειχνε ευχαριστημένος με αυτή την αναπάντεχη σύμπτωση.

Ο Κώστας, είχε δική του εταιρεία απολύμανσης και απόφραξης. Η εταιρεία στεγαζόταν σ' ένα μικρό φορτηγό με την επωνυμία ΑΣΤΗΡ: ΑΠΟΦΡΑΞΕΙΣ-ΑΠΟΛΥΜΑΝΣΕΙΣ. Ο ίδιος ήταν αφεντικό και ο μοναδικός της υπάλληλος. Χρέη γραμματέα εκτελούσε η γυναίκα του από το σπίτι. Ο Κώστας, αν και πάντοτε είχε χρέη, έδινε βοήθεια σε όποιον του ζητούσε. Συχνά τον έβλεπαν να κάνει ελεημοσύνη με τα τελευταία του χρήματα, ακόμη και σε ανθρώπους που υπερέβαλλαν στην ανάγκη τους. Οι φίλοι του τον προειδοποιούσαν ότι κάποιοι παρίσταναν τους φτωχούς και να προσέχει. Δεν πρόσεχε, έδινε πάντα, γιατί όπως υποστήριζε και μόνο που έφτασαν στο σημείο να ζητάνε, βάλε με το νου σου σε τι κατάσταση βρίσκονται. Ένα κέρασμα, απολογιόταν, τι αξία έχει;

Παιδιά δεν είχαν αποκτήσει στο γάμο τους και τους έκανε παρέα μια ασπρόμαυρη καλλονή γάτα, η Κλεοπάτρα, και ο Ερμής ο παπαγάλος, ο οποίος κάθε φορά που περνούσε η Χαρά μπροστά από το κλουβί, της φώναζε με τη φωνή του Κώστα:

«Γυναίκα ήρθα».

Στην κηδεία του, μαζεύτηκε όλη η γειτονιά, οι παιδικοί του φίλοι, συγγενείς και αρκετοί άγνωστοι στην οικογένεια. Μερικοί ήρθαν με το λεωφορείο της γραμμής. Είχε παγωνιά και το ξεροβόρι χτυπούσε στα βράχια που υψώνονταν σύρριζα στο νεκροταφείο. Κάποιοι ήταν φτωχοντυμένοι και σιωπηλοί σταύρωναν τα χέρια με σεβασμό την ώρα της ακολουθίας. Η γυναίκα του, η Χαρά, δεν είχε υπολογίσει πως θα ερχόταν τόσο κόσμος και όταν πλήρωσε τον λογαριασμό στον καφετζή του νεκροταφείου, αναγκάστηκε να ζητήσει δανεικά από τον ανιψιό του, τον καπετάνιο, που τελικά ανέλαβε εκείνος τα έξοδα του καφενείου. Αργότερα

μαθεύτηκε πως οι φτωχοντυμένοι άγνωστοι ήταν άποροι, που ο Κώστας δεν τους έπαιρνε χρήματα για να ξεβουλώσει τις παμπάλαιες σωληνώσεις των σπιτιών τους. Ήρθε και μια συμβολαιογράφος, που πρόσφατα είχε βγει σε σύνταξη και είπε στην γυναίκα του πως έναν καιρό, πριν δυο χρόνια, της είχε ξεβουλώσει την αποχέτευση του γραφείου της, αλλά εκείνη, λόγω της οικονομικής κρίσης, δεν είχε να τον πληρώσει και του πρότεινε να του κάνει μια διαθήκη ή ό,τι άλλο ήθελε. Έτσι ο Κώστας έκανε κληρονόμο τη γυναίκα του, στην οποία ανήκε νόμιμα το παλιό τους σπίτι και η χρεωμένη εταιρία - φορτηγάκι.

Στα εννιάμερα, η Χαρά και η αδελφή του Κώστα πήγαν το στάρι στο νεκροταφείο και περπάτησαν να βρουν το φρεσκοσκαμμένο χώμα. Έψαξαν αρκετή ώρα στον τόπο που θυμούνταν ότι ήταν θαμμένος, αλλά τάφος φρεσκοσκαμμένος δεν βρισκόταν. Μετά από ώρα τον ανακάλυψαν. Οι δυο γυναίκες αμίλητες στάθηκαν μπροστά σ' ένα αναπάντεχο θέαμα. Στο ένα μέτρο, ήταν έτοιμος ένας γυαλιστερός μαρμάρινος σταυρός, με ολόλευκη πλάκα στη βάση του, άσπρο βότσαλο, καντήλι αναμμένο και χαραγμένο το όνομα Σταύρος Πετρόπουλος.

Η Χαρά έκλεισε τα μάτια. Όλοι οι ήχοι γύρω της έσβησαν. Ένιωσε να χάνει τον κόσμο. Μέχρι να πάρει την πρώτη ανάσα και να εκπνεύσει με λυγμό, η άλλη γυναίκα έτρεξε προς τα γραφεία τελετών, που βρίσκονταν στην άκρη του νεκροταφείου. Έμεινε μόνη μπροστά στον ξένο τάφο και για μια μοναδική στιγμή ξεθάρρεψε πως όλα ήταν ένα όνειρο, πως είχε κοιμηθεί και είδε έναν εφιάλτη... πως ο Κώστας δεν είναι πεθαμένος και θα γυρίσει στο σπίτι, θα τον βρει, θα του περιγράψει τ' όνειρό της, πως εκείνος είχε, λέει, πεθάνει... και είδε την κηδεία, πως ήρθαν φίλοι και γνωστοί και μια μυστηριώδης συμβολαιογράφος και θα γελούσαν...

Η ώρα κύλησε αργά μέχρι να γυρίσει η αδελφή του Κώστα και να της μεταφέρει τις εξηγήσεις που της είχαν δώσει:

- Είχε γίνει μπέρδεμα και να μας συγχωρείτε, έκανε λάθος ο τεχνίτης μας στο λάκκο και έβαλε τη μαρμάρινη πλάκα άλλου μακαρίτη στον τάφο του Κώστα. Ζητούμε συγγνώμη για την ταραχή που άθελά μας σας προκαλέσαμε, κι αν παραγγείλετε τον τάφο στο γραφείο μας, θα σας κάνουμε έκπτωση, πρότεινε τη λύση η εύσωμη ιδιοκτήτρια του γραφείου.

Η Χαρά, με τη βοήθεια της αδελφής του Κώστα που ήξερε καλύτερα τα έθιμα, έκαναν τα μνημόσυνα και τα τρισάγια και ήταν περήφανη που πετύχαινε τη συνταγή, τα κόλλυβα με τους ξηρούς καρπούς και το καβουρντισμένο αλεύρι...

Στους έξι μήνες απ' την κοίμησή του, μετά το μνημόσυνο που τελέστηκε στην Εκκλησία, πήγαν μερικοί συγγενείς στον τάφο, να κάνουν ένα τρισάγιο. Είχε καλοκαιριάσει και ο ήλιος ζέσταινε απαλά το χώμα και το στέγνωνε. Ο χειμώνας είχε μείνει πίσω. Περιμένοντας να τελειώσουν οι ιερείς του κοιμητηρίου τις προσευχές στους διπλανούς τάφους, παρατήρησαν, στο μπροστινό δρομάκι από το μνήμα, ένα αυτοκίνητο που σταμάτησε. Μέσα, συνοδηγός καθόταν ένας ισχνός νεαρός ιερέας. Κοίταζε δειλά το μικρό μπουλούκι μπροστά στον τάφο, όταν μια από τις γυναίκες τον ρώτησε:

- Πάτερ, είστε του νεκροταφείου; Αν είστε, ελάτε!
- Ναι, σιγοψιθύρισε.

Κατόπιν βγήκε από το αμάξι και πλησίασε με σκυμμένο το κεφάλι. Πήρε στο χέρι του, που έτρεμε ελαφρά, το θυμιατό, ρώτησε το όνομα του κεκοιμημένου και άρχισε με το Πάτερ ημών. Το ράσο του, που ήταν ξεθωριασμένο και μπαλωμένο διακριτικά, έπλεε πάνω του. Ήταν χλωμός και τα μάτια του κόκκινα κοιτούσαν το μνήμα χωρίς να το βλέπουν. Διέκρινε κανείς την προσπάθειά του να θυμηθεί τα επόμενα λόγια της μικρής ακολουθίας. Έψαλλε το τρισάγιο κάνοντας λίγα λάθη, τέλειωσε σταυρώνοντας τον τάφο, πήρε τα χρήματα που του έβαλε η σύζυγος του μακαρίτη, του Κώστα, στο χέρι, και χωρίς να κοιτάξει γύρω του, είπε σιγανά:

- Αιωνία η μνήμη... Ευχαριστώ.

Έφυγε μπαίνοντας στο αμάξι. Ο οδηγός έβαλε μπροστά τη μηχανή και κατευθύνθηκαν γρήγορα προς την έξοδο. Οι συγγενείς κοιτάχτηκαν μεταξύ τους.

Η γυναίκα του μάζεψε βιαστικά τα πράγματα και αφού άδειασε το πιάτο με τα τελευταία σπυριά απ' το κόλλυβο στα πουλιά, κοίταξε τη φωτογραφία του άντρα της... συνωμοτικά και ψιθύρισε τρυφερά...

- Κι εδώ σε βρήκαν...

Ένα κέρασμα... Ένα τελευταίο, φαινόταν να λέει θριαμβευτικά απ' τη φωτογραφία του. Στο δρόμο του γυρισμού, οι συγγενείς μιλούσαν μεταξύ τους.

- Τι ήταν αυτό πάλι;
- Να ήταν παπάς; Αυτός παιδί μου μπέρδευε τα λόγια του...
- Έφυγε τρέχοντας, τον είδατε; Πάντως εγώ δεν τον έχω συναντήσει εδώ και

τους ξέρω τους ιερείς που εργάζονται στο νεκροταφείο.

- Ποιον άγιο γιορτάζουμε σήμερα; ρώτησε η αδελφή του...
- Τι σχέση έχει αυτό; ειρωνεύτηκε μια ξαδέλφη.
- Του Αγίου Σαμψών του Ξενοδόχου είναι, θυμήθηκε η ανιψιά του.
- Μας κορόιδεψε, πήρε το χαρτζιλίκι και μη τον είδατε... εξακολούθησε η ξαδέλφη.
- Δεν πειράζει, τέλειωσε τώρα... θέλησε να κλείσει την κουβέντα η Χαρά.

Η ανιψιά προσπάθησε ν' ανασύρει κάτι ακόμα από τη μνήμη της.

- Ο άγιος Σαμψών ήταν γιατρός και θεράπευε δωρεάν, έδινε ελεημοσύνη στους αναγκεμένους. Σε μια βιογραφία του αναφέρεται ότι είχε τρύπια χέρια.
- Σαν του συγχωρεμένου του δικού σου, κατέληξε η ξαδέλφη, κουνώντας με νόημα το κεφάλι στη χήρα.
- Ποιος να ξέρει...! Μυστήρια πράγματα!

Στους χρόνους που ακολούθησαν, κάποιες φορές, η Χαρά, στο σπίτι τους, στο ισόγειο και η αδελφή του, στον πρώτο όροφο της ίδιας μονοκατοικίας, λαχταρούσαν στα ξαφνικά, όταν ο παπαγάλος ο Ερμής, έτσι για το κέφι του ή από νοσταλγία για το χαμένο αφεντικό του, από καιρό σε καιρό έκραζε μιμούμενος τη φωνή του Κώστα:

«Γυναίκα ήρθα».